

2547

A Z

SYBILLA-
NAK JÖVENDŐ-
LESERŐL, ES SALAMON
KIRALYNAK BŐLTSE-
SEGERŐL.

*Sztuda dolgok tetelekről, mellyek lőttenek: és
kik még lejendnek itélet nap előtt.*

Németből Magyarra fordittatott, GYIR-
WA WENTZEL által.

RDÉLYI
MUZEUM
ÖNYVT

L Ö T S E N,

BREVER LÖRINTZ által,
M. DC. XLIX.

Biblioteca Centrală
CLUJ
UNIVERSITĂȚII

IGY KÖVETKEZIK SYBILLANAK SALAMON KIRALLYAL VALO

beszélgetése.

Keddől az Istē volt
és meg-is maradt,
Mert ő Istenfége soha
meg nem halhat.

Ki alkotta mennyet s' ez széles világot,

S' benne való mindenféle állatokat.

Nem csak azok földöt de ő alattok is,

Más segítség nélkül, maga végezet-is.

Eő maga szerzője már minden dolgok-
nak,

Kik löttének s' ugyan mindenkor ma-
radnak.

Eő az ki mindenben bő és mindenharó,

Mind ebbé s' örök életben-is adható.

Mindenféle dolgait ő tudván látva,

Kik lettek és ottan léfznek-is jól tud-
gya.

Még ezek után-is kik még köverkeznek,

Kétség-nélkül ezek ő általa léfznek.

Eő igen jól tudó már minden dolgok-
ban,

Es mit kellyen tselekednie azokban.

Eő teremtetta az Angyalokat menyben,

Nagy sokakat és tsuda-képpé ezekben.

Hogy ő benne azok nagy örömmel lel-
nék,

S' az ő akarattját mindenekben ten-
nék.

Es egyékes Angyal már mind ezek földöt,

Legékesbnek véle magát azok között.

Mert ő Lucifernek neveztetett vala.

Azértán ő magát fel-emelte vala.

Hasonlo Istenhez lenni akar vala,

Es nagy társaságot melléje vőrt vala.

Kiktül tiszteltesék majd igyen mint szin-
tén.

Hasonlo-képpé, vagy akar maga Isten.

De az erős Isten nagy hatalomsággal,

Azonnal le- veté minden társasággal.

Mennyeeknek országából ottan azonban.

Mel- féges pokol-fenekre az orában.

Kiknek kell örödgge örökké maradni,

Értőm nélkül lenni, és nagy kint szen-
vedni.

Az örökké való gyönyörű örömet,

Mellyet Isten Angyaloknak meg-ké-
szirett.

Hogy ez jeles Chorus kár nélkül ne légye

Angyal feregek lagnak sőt nagy szépe.

Embernek-is Isten így akarja vala,

Eő ők élerét s' örömet-is adnia.

Es igen jó és szép lako helyt földön-is.

Abban örvendevén vagy gyönyör-
ködvén-is.

Mellyben külömb-féle gyümölsők va-
lának.

Akar melly helyen olyak nem talál-
tatnak.

Es ki kezdettől fogva abban-is lakott.

Mindenkoron nagy örömben él vala
ott.

Nem-is lát vala ő ott semmi nyavalyát.

Nem hogy az halálának keferves fulák-
ját.

Paraditsomnak az nevezteret vala ,
 Mellyet Isten maga kezével alkuta.
 Abban im egy embert, s' annak örsontyá-
 bol,
 Isten szerzett aszszonyt annak oldalá-
 bol.

Az Isten az embert nevezé Adámnak,
 Az aszszonyt peniglé víszonrag Evának
 Kézen fogván őket, ezt mondván nékiek:
 Minden birodalom ebben léfzen nek-
 rek. (tek,

Külömb külömb fele gyümölszel élhet-
 Tsak ez egy kivülett, azt ne érteffétek,
 Im amott a' holott én almát mutatok,
 Soha ne egyetek arról kit ott lártok,
 Ez parantsolatot mostan adom néktek,

Tionen magatokat ezekben vegyétek.
 Mert valamely orábanti abban éfztek,
 Azontol halálnak ti fiaí léfztek.

A' teremő Isten ott el mene tőlök,
 S' az ördög leg ottá mene ő hozzájuk.
 Mingyárást egy kigyó képében változék,

Es monda nékiek ez gyümölsöt enék.
 Melly nékik Istentől ott tiltva meg vala,
 Hízelkedvén ottan ő igyén szoll vala:

A' meg-tiltott gyümölsöt ti ha éfzitek,
 Tínétek én mondom hogy örökké él-
 tek.

Ti ottan minden jót s' gonoszt meg-í-
 mérték,
 Mint Isten ő maga okoffak is léfztek.

Illyen álnoksága az ördögnek vala,
 Mert emberek javá ő iréglyi vala.
 Se maradékoknak ditsőfféges éltét,

Se örökös boldogságos üdvőffégét.
 Mellyből kevélyfégi miá le-taszítottott,
 Társaival edgyütt pokolra hanyarottt.

A' nélkül el-léfzek, az Adam igy szolla:
 Mind az-áttal kigyónak engede Eva.

Azontol a' fárol egy almát szakasztá,
 Es belé harapa, mellyet Adám lára.
 Eva abban évén, és meg nem hal vala,
 Eő is ottan mingyárt meg-köszölla
 vala.

Imigyen Istennek ő parantsolarttyát
 Meg-szegé, fogadván az Evának sza-
 vát.

Mond Isten Adámnak: te mit tselekedél
 Kit én parantsoltam, álnokul meg-
 szegté.

Adám szégyenletében ottan ezt mondá:
 Felefégiem kit adál vön engem arra.
 Eva penig ragadarlanul igy szolla:

Ugy-mond, a' kigyó ide jöven, a-
 nátslá.

Ottan Isten azontol nékiek hagyá,
 Paraditsomból mennyenek ki paran-
 tsolá.

Adám kapalással s' nagy folyos munkával
 Mond: kenyeredet eszed, s' kerefed is
 azzal.

Itt ez arnyék világon tenéked léfzen
 Mindennémű kerefményid keservefzen
 Gondviselés és szorgalmatofság rolad,

Sőt maradékidtol is ez el nem mulád
 Eva penig te síráffal s' fájdalommal,
 Fiaikat szülisz világra nagy ohajtással.

Adám is mint a' több férjek haralmasól
 Aszszonyokon légyen nékik bucsú-
 mok.

Férjeknek ők legyenek engedelmeffek
 Mert azért hogy Eva vala első vétek.
 Adámnak s' Evának meg-kellerék valói

Paraditsomtul, és szomorunk ki-meni
 Ez után fiaikat hogy neveinek vala,
 Munkával, mint most is, ők fel-tarjakk

vala.
 S' mit szollyak? e világo meddők

S' edgyütt fanyaróságban meg-véa-
hettenek.

Es midőn hogy kilentz száz esztendő's
volna,

Minden ereje ötlet el. hadra vala.

Ottan beteg és nyomorultá lőtt vala,

Mert természeti már néki hozza vala.

Elméje-is ottan el. távozott vala.

Hogy maga-is immár mit tenni nem
tuda.

Igen egésséget keresne magának,

Azontul ne lenne még fia halálnak.

Gondelkodik vala, örömeit gyógyulnék,

Ha éa az gyümölcstben még egyszer e-
hetnék.

Paraditsomban hagyá fiának menni,

Néki abból monda kellene el. hozni.

A' fi attyá'hoz szó. fogado vala,

S' paraditsom eleibe mégyen vala.

Ottan ő egy Angyal' jőni láttya vala,

Hozván egy zöld ágat, s' így hozzá
szólt vala:

Mecsig mégy te mostan nagy gondola-
tidban?

Atyám küld. gyümölcstért a' Paradi-
tsomban,

Felette beteges, s' olly igen kívánnya

Gyümölcstben, netalám attol meg-
gyógyulna.

nygal mond ő néki: in. inon eg' zöld ág.

En tőlem ved. mostan atyádnak és ad-
gyad.

Isten után ez ágnek ő erejétől (tol.

Gyogyul, és élni fog mind örökké at-

Adámnak ő fia beszédet nem érté.

Angyalnak mondását tsak semmire
vélé.

De gondolá attya mindeltig e' földön

Meg-gyogyul, és soha beteges nem
lélzen.

Ottan ő Angyaltol el-vévé zöld ágat,

Attyának akará adnia kit hozott.

Azontol meggyogyul ig' gondollya vala,

Eő hogy haza jutván, már attya hát-
halva.

Ottan ő az ágat veremben bé-tévé,

A' holott az attya vala el-temetve.

A' mellyből ofztánnan öreg fa nőtt vala,

Ki Salamon Király ideig áll vala.

Akkoron a' Király igyekezik vala,

Az Úrnak lako helyt építeni kezd vala.

Es parantsolattya ő népéhez vala,

Hegyeken s' völgyeken fakat vágnak
vala.

Jobbat s' nagyobbakat mellyeket talál-
nak,

Mindennün hozzá azokat hozának.

Tehát a' leg nagyobb s' öregebb fak kö-
zött,

Adámnak ő fája közzé elegyedött.

Es mind a' fák ott meg-átsoltattak vala,

Tsak Adám fája egyedül maradt vala:

Mert átsok azt a' fát sohová nem tudták,

Igazétanéja, akar hová vonták.

Mert annak se széle se hosszza nem vala,

Avagy hogy öreg s' keskeny mindnütt
vala.

Es sohult helt néki nem találak vala,

Mert Istennek akarattya igyen vala.

De midőn épület végeződött volna,

Akkoron egy hidnak tsináltatott vala.

Egy nagy vizen által ötlet tettek vala,

Es azon sokáig ottan maradt vala.

Sok rendbéli ember azon átral. jára,

De senki mivoltát annak nem tudhat-
tya.

Ez Salamon Király idejében vala.

Midőn böltséfsége ki terjedett vala.

Mert ő az Istenől el-ki nyerte vala,

Hogy

Hogy illy böltséggel meg-áldatott
vala.

Mert nem tsak udvara s' rend szerént or-
szága,

Ekeffen építőt mindenekben háza.

De nagy szépséggel-is s' ékes okofsággal

Az ember nem látot hasonlót ily mod-
dal.

Az időben akkor egy afzszony él vala,

Jövendő mondónak ő tartatik vala.

Annak pedig ő neve Sybilla vala,

Sőt Isten előtt-is ismértes vala.

Mert ő a' tsillagokhoz-is ismér vala,

Itilet nap előtt mi leszf láttya vala.

Egynehány száz éstendővel-is előtte,

Mindeneket nyilván s' igazán beféléte.

Az afzszony igen szép és gazdag-is vala,

Annak pedig mint egy ludnak lába va-
la.

Kit afzszonyfelette igen szégyenl vala,

Mind az által ő rajta jár és ál vala.

Sybilla néminemű szókat hal vala,

Salamon Királyrol, és hozzá jött vala.

Ottan afzszont Király eszébe hogy vövé,

Mikereferben jár ő öle azt kérdé.

Ilyen vendéget én örömeft fogadok,

Mellyet keresve-is nem sokat talállok.

Afzszony mond: én Király affélet szolha-
tok

Böltségedről kit hallottam mond-
harok.

Nem tsak te szép épületedről mondottak

De más dolgaidrol-is sokat szollot-
tak.

Annak okáért én mostan ide jövék,

Hogy illy tsudálatos dolgokat szem-
léleék. (ben)

Király mond: nem ohatom magam első-

Az talomuaál velé fogsz enni étkekben.

Sybilla udvarban ebédhez hogy készül,

Helyeszteti magát minirillik afzszon-
tul.

Es midőn a' hid fán menni akar vala,

Ottan Sybilla meg-állapodott vala,

Mind addig mig hid fát jól meg-nézi va-
la,

S' nem rajta de vizen által gázol vala.

A' fának olly nagy börsületet tött vala,

Ki azon a' vizen által-téve vala.

Ez börsületieért az Isten hatalma

Rajta, mert lud lába ottan meg-gyo-
gyula.

Ember lábhoz hasonló néki lött vala,

Mellyen az Sybilla igen örül vala.

Salamon Király azt midőn látta volna,

Addig tsak halgata mig ők érznek vala.

Király mond: Sybilla én tsudálom vala,

Hid fán menni által te né akar sz vala.

Sybilla mond: mert születtetik e' földön

Egy szüztől gyermek, melly nagy tsu-
dákat téfszen.

Es ezen a' hid fán ő néki kell halni,

Emberi nemzete fog szabadítani.

Midőn örök lelki nagy nyavalyájokat,

Mellyekben ejtették vala ő magokat.

Mert abban nagy sokak igen hiini fognak

Eő annyával edgyütt börsületben-
tarnak.

Azontol a' Király ötet kérdi vala,

Honnét találod te ezeket Sybilla?

Engemet azokban régy most bizonyosá;

Ezentől én tölem válaszdod leszf mon-
da.

En egy tsillagot mennyékben látok vala,

Mellynek kerítése olly igen nagy vala.

Ebben egy leánt gyermekkel látok vala.

A' mellett jövendő dolgokat-is abb.

Kiket Isten nékem meg-nyilatkoztata,

Bizonnyal mondhatom Király néked
arra.

Király azontul őt viszont kérdi vala,
A gyermeknek neve hogy vallyon mi
volna?

Sybilla mellyről szolysz hogy ő e világra,
Hogy születetnék illyetén dologra.

Sybilla monda: kétfélg. nélkül hidgy an-
nak,

Tartatik Istennek s' embernek fiának.
Mert a mint ennékem jelentetett vala,
Jesus Christusnak őt ugy nevezték va-
la.

Es jöttök minden fele nemzeteket,
E világon igazgatni embereket,
E fog adnia más fele törvényeket,
E szazon időben tartnak más hiteket.

Minden népek ő benne fognak hinni,
Mindenben őret mindenek követni.
E az igazságot fogja praedikálni,
Azért őret Sidoság meg fogja őlni.

Akkorod Istenfege meg ismértetik,
Minden országokban ki jelenretik.
Es őret mindenütt tisztelni s' imádni
Fogják kereszténynek, s' benne szapo-
rodni.

Es után a kereszténynek miá szintén,
Sidoság el nyomattatva osztán léfzen.
Mert után ő nékik Királyok nem léfzen,
Mert Isten ő rajtok bocsfuzját ki-tölt-
vén.

Királynak ez beszéd nem is tetszik vala,
Es igen keveset felőle vél vala.
Őret eonek felette hinni sem akarja,
Mert régen Sidosknak ez fokása vala.
Mert is a Christusrol valamit ha halnak,
Nékek mondanak, nem hiszik sem-
vallnak;
Egy Király kir mondok; így szolla Sy-
billa.

Kit én most tenéked jövendőlk mon-
da.

A' tsillagon én ezeket látom vala,
Mellyek mind jrelet elöt léfznek vala.
Es midőn a' Kiraly ezt halgattya vala,
Továbbá még többet ő kérdezi vala.
Sybilla, azolta hogy szollál Christusrol
Nékem, s' következendő keresztý-
nekről.

Noha szintén néked én nem hiszek vala,
S' még-is örömmel őket halgatom
vala.

Miképpen lejendnek e' földön az után,
Midőn hogy el terjed keresztýenség
osztán.

Sybilla mond: Király néked szollok mo-
stan,

Ha szintén keveset hiszesz is elszom-
ban.

Keresztýen rend Tsászárokat és Urakat,
Magok között téfznek ők nagy Kirá-
lyokat.

Annyira hogy Sidosokban kevesen léfznek,
Mert azokon ottan nagy hatalmat
véfznek.

Akkoron keresztýenség fog szaporodni,
Es külömb fele hüt közöttők terjed-
ni.

Mind azon által hitőkben meg marad-
nak,

De hamis s' tsalárdságtul el nem sza-
kadnak.

Ennyire hogy egymásnak senki sem hiszé
Erőszakkal ki-ki birodalmat véfzen.

Királynéki monda, s' őle kérdi vala:
E világ vallyon s' meddig fog állania?
Sybilla felele: már én azt nem tudom,
De a' következendő dolgokat mon-
dom.

Minek előtte ítélet nap el-jövend,
 Illyen dolgokat beszélhetek, el- hihed;
 A' ki azokat akarja meg-tartani,
 Tizen-négy száz esztendő múlva kell
 várni.
 Christus születése után az időben,
 Páva farku tsillag láttatik az égen.
 Akkoron ő magát meg-fogja mutatni,
 A' mellett, pedig fok tsudák fognak
 esni.
 Keresztyénység között igen nagy hamiság
 Lesz hazugság, dulás, rablás és gyil-
 kosság,
 Iszonyu paráználkodás országokban,
 Vizeken is élnek illy gonofságokban.
 Ezmég semmi, de hatvan esztendő mul-
 va,
 Keresztyénység lesz nagy latorsággal
 rakva.
 Es kit eleinten nagy latorságoknak
 Tartnak vala, akkor nagy jámborsá-
 goknak.
 Király mond: az Urak mért lesznek illy re-
 stek,
 Hogy illyen nagy vizszálokodást meg-
 engednek?
 Sybilla mond: azokat ők oltalmazzák,
 Sőt inkább el-terjed köztök a' latorság,
 Ha törvént s' igazságot ők tartanának,
 Országokban békeséggel maradnának.
 Mert atya-fiak is mind egymásra vadnak
 A' hatalmasb a' szegénnyel ujat vonsz-
 nak.
 Sőt minden országokban, nagy hadak
 lesznek,
 Es egy A a' másik A miatt el-vesznek.
 Ottan-is egy H-nak életét el-vesztik,
 Mert az Urnak testével őtet éretik.
 Egy L, és F, edgyütt fognak hadakozni,

Az Imperiomért hét esztendőig vini-
 De az L, még-is leg győzedelmesb lé-
 szen,
 Es népek ő tőle ítéltetnek szépen.
 Ottan Király Sybillának így szolla:
 Mond-meg nékem mitsodát jegyez
 az az A?
 Sybilla mond néked igazán jelentek,
 Az A, meg-neveztetik Király Albertnek.
 A' másik pedig Király Adolffus lezend,
 Ezek edgyik másikat ottan meg-
 ölend.
 Az H is légyen tenéked ismérletes,
 Henricus Tsászár az leszzen nevezetes.
 Akkorban midőn ő Tsászárrá tétetik,
 Ottan-őt praedikallo rend meg-éretik
 F, ki légyen Király azt nékem el-hidgyed.
 Fridiricus annak neve mondó néked.
 Ennek után Lajos Tsászár nevű leszzen,
 Vízont ez után csak egy leszzen ez föl-
 dőn.
 Ki Carolusnak mondatik meg-nevezvén,
 A' tájban zurzavar Urak közt nagy lé-
 szen,
 Ez egész Imperiom vesztetben szintén
 Kezd, mert pusztulnia fog miattok
 minden.
 Kérlek mond-meg nékem, Király kérdé-
 ebben,
 Mint fog lenni Carolus Tsászár idé-
 ben;
 Sybilla felele: lesz nagy nyomoruság,
 Mert keresztyének az Ur Istent bossz-
 szontyák,
 Eő nevével eskűsnek és szitkozodnak,
 Es nints semmi olly kivel nem átko-
 zodnak.
 Külömb külömb-féle ő esküvésekkel,
 Az ő nagy szitkokkal és Lelkezésekkel.

Azokért nagy sanyaruságok nékik,
Onnan fellyül menyből nyakokra
küldetik.

S' zápor eső edgyütt emberek-
nek.

Arvizzel-is sok károk nékik tételnek.
Minden gyümölcstökben harmada el-
veszvéen,

S' fölötté nagy szükség e világon lé-
szen.

Mellyek soha emberektől nem láttatnak,
Sem emlekeznek sem tudnak hogy
voltanak.

Emberekben-is halni fognak hirrelen,
Es sokak hadakban viadalon veszvéen.
Ekképpen világon nagy tsudák történ-
nek,

Még-is nem lesz jobbulása emberek-
nek.

Tör mennél tovább annál inkább rozszabbak,
Rágalmazók, fősvények és torkossab-
bak.

Sokkülömb külömb-fele találmányokat,
Kerülők bűnöknek nagy áradásokat.

Hamis hitre, kevély pompára néz szivek,
Hogy tsak szeplős rút éleletek tehes-
fék.

Nem taláztatik nálok semmi kegyesség,
De mind tsak azon fölötté nagy főf-
vényesség.

Némellyek közülök hogy gazdaggá
lésznek,

Nem tudgyák mitsodás ruhát visel-
lyenek.

Rövidet, keskenyré, széleszté vagy hofz-
szút,

Isteni felelem azoknál nints sohult.

A szeszonyokon-is olly ruha taláztatik,
Minden-fele szinü szövéssü láttatik.

Prædikátornak tanítását kevesen,
Nem gondollyák intést semmiképpen.
Tsakki ki ő maga akarattyan jární

Akar, s' tsuda modu süveget viselni.

Es minden fele új mód fel-találatort
Tsudálatossan, ki éléb nem láttatott.

Férjek és aszszonyok magokat ruházzák,
Mint ha néznéd tündöklő fényét az
napnak.

Es minden állapot igen el-fordulván,
S' e föld hirtelensége ugyan meg-tol-
dulván,

Ha penig az ember most valamit szolánd,
Ottan az ő szivek hamissat gondolánd.

Akkor az időben igazság s' itélet
Mindenben meg-szünik, s' ritka a' ki
jol-tett.

Némellyek azok közül tsak kedvesked-
nek,

Kinek láttattya nints hazudozva élnek.
S' igy vének és iffiak között taláztatik
Minden-fele vétek, s' igazság meg-
szünik.

Főképpen szegénynek lassan szolgáltat-
nak

Törvény igazságát, kit ő káttal-hágnak
Salamon Király tovább kérdezi vala,
Kérlek mi lesz még jövendőben Sy-
billa?

Király én abban meg-szemlélttem monda:
Papság közt történnék ily iszonyu tsuda.

Mert utollyára ő magokat forgattják,
Es két fele rendben kevesen láttatnak.

Mert egy tsillag másikat le-verti ottan,
Igy Papság közt hadak fognak lenni-
osztán.

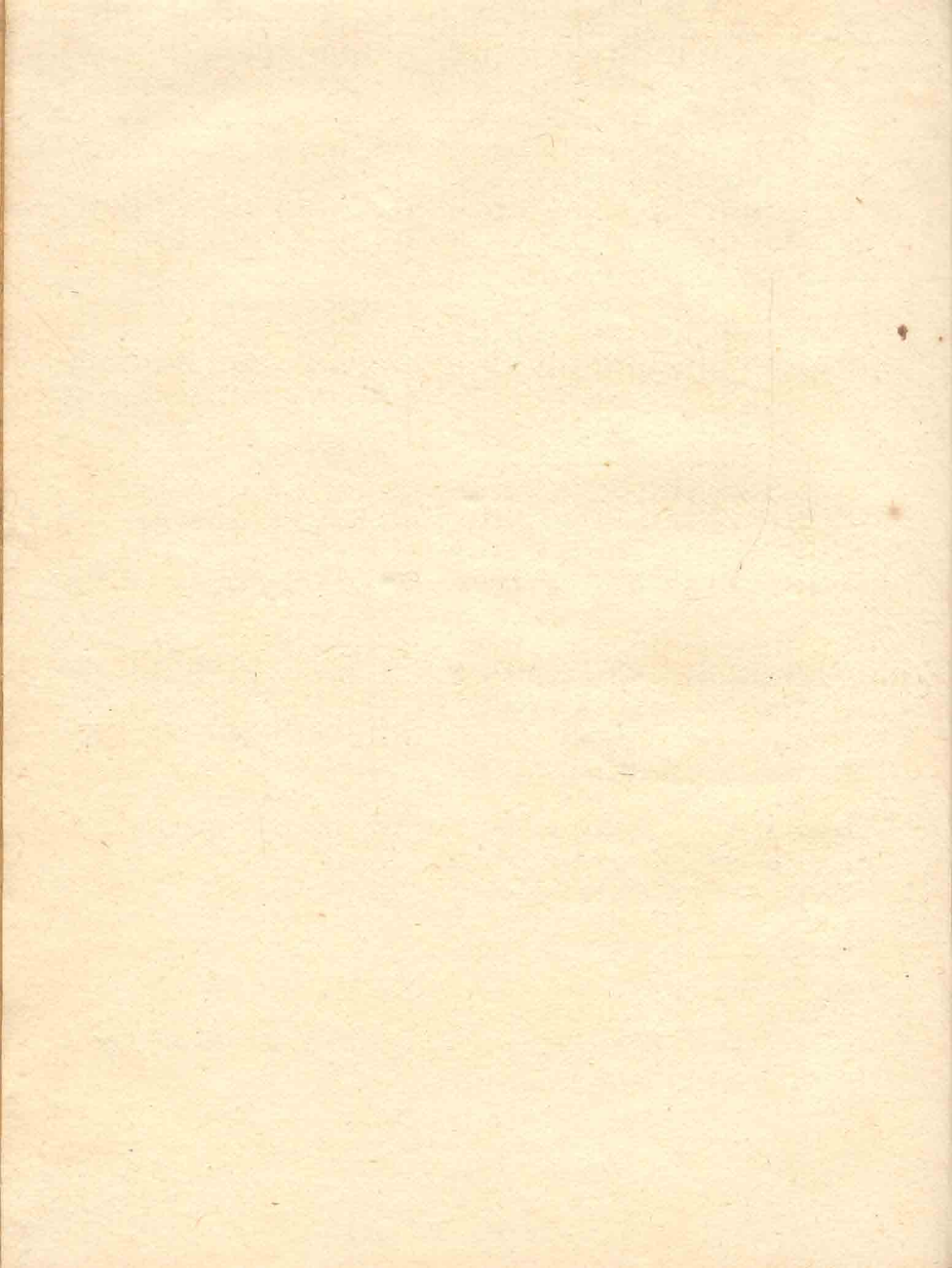
Pápa Püspökök közt nem lesz egy aka-
rát,

Mert az egyenesség tőlök távol maratt.

Mert

Öszlopoknak ő parantsol akkor szolni,
Nagy tsudálatos dolgokat is beszé-
ni.

E' földön is téfzen szép zöldellő fákat,
Vízontag ő meg-száraztja is azo-
kat.

Minden népekközzé nagy felelmet vi-
fzen,

Valakik az ő akarattját nem tévén.
Es hogy így ezeknél jól meg-ismértessék,
Ki baráttja avagy szolgája láttassék.
Ezeket téfzi ördögi álnoksággal,
Tessék hogy keresztyén, ilyen ravasz-
sággal.

Es nagy soktsuda jeleit tetteri,
Mellyeket ördögökkel végben viteti,
Halottaknak parantsol ő fel-támadni,
Kiknek restekben ördög maga fog len-
ni.

Ez világon minden kintseket keresni,
Fog ördög nagy mesterfeggel fel-ta-
lálni.

Ezzel az kintsel ő úgy meg-gazdagul-
ván,
Hogy azzal minden népeket hozzá
tsalván.

Illyen módon ő szemeket meg-vakir-
tja,
Pöképpen az ragadozókat bodét-
tja.

Edgyűgyüket tsalárdsággal fordittja,
Ravaszággal is, mint az ördög tanit-
tja.

Boldogok pedig kik ő benne, nem hisz-
nek,
Noha azok kinokkal fenyegettet-
nek.

Ez világon dolga tsak azon tsalárdság,
Tanitása, szava, tsak mer ő hamiság.

Köveit is olyanokat el-küldvén,
Kik népet szavával, s' erővel hitetvén
Mellyek prädikálnak és tsudákat téfz-
nek,

Embereket ez földön ők el-hitetnek,
S' akkoron az Antichristus idejében,

Keresztyéneknek két Prophetát küld
Isten.

Mellyek igen tudófolk és böltseklész-
nek,

Paraditsombol ők prädikálva jö-
nek.

Enoch és Illyés is nagy tüzes nyelvek-
kel,

Keresztyéni vigasztalo beszédekkel.
Igaz hitűek kéttségben ne essenek,
Sőt inkább az hitben ők erőfsödgye-
nek.

Azok prädikálnak tisztán és igazán,
Három efsztendeig Isten szavát szol-
ván.

Mondván: hogy Antichristusnak f-
sa,

Tsak azon nagy hamiság az ő mon-
dása.

Ez után Antichristus meg-ölettetik,
Akkor fekszik temetetlen harmad
pig.

Nem léfzen olly ember ez egész
Ki ötlet el-temesse és hozzá nyüllyon.

Tizen-öt nap mulva ő halála után,
Nagy parantsolatot ismét ad leg-o-
tan.

Hogy minden népek hozzá gyülekezze-
nek,

Hogy fel nem támadna, ne véleked-
gyenek.

Mert im ő mennyékben fel-mégyen, lát-
fanak,

Azonban ördögök kit csak el-ragad-
nak.

Az Isten pedig öt nagy hatalomsággal,
Ördögökkel edgyütt le-vét hamar-
sággal.

Tűzzel kénkövel, és nagy zápor esővel,
Pekol fenekére taszítja erővel.

Ottan kell maradni ördögökkel társul,
Melly helyből ő toha nem-is ki-sza-
badul.

Es midőn mind ezek így meg-lejende-
nek,

Még rövid időket hágy Isten ezek-
nek.

Kik igaz hiteket akkoron el-hadták,
Lésznek még fiai poenitentziának.

Akarja Isten, kik hogy még az órában,
Bűnöküktől meg-térnek, és így meny-
országban.

Istennel örömben ezek gyönyörködven,
Hogy őket az örök életben bé-vivén.
Még Antéhrifusnak szolgálattya-
ban

Vadnak, mind örökké maradnak-is
abban.

ők-is sokakat ő hozzájuk vonfsznak,

ő örök hárhozatra magokkal tisztit-
nak.

Antichrifus ki-jelentetik,

Szolgáival edgyütt nap fényre hozat-
tik.

szek után osztán, ha mind ez meg-le-
jend.

Azontul az Isten ítéletre jövend.

De minek előtte ezek így történnék,

Mondom, hogy tizen-öt fele jegyek
lésznek.

azok mind külön, az tizen-öt napok-
ban.

Minden-képpen nagy tsudák lésznek
azokban.

Az első napon fel-emeli előlször,
Hegyeknek feletre-is magát az ten-
ger.

Annyira hogy negyven ölni magosága,
Látva fellegekben bé-szivánd azon-
ba.

Másod napon pedig visszontag le-apad,
Annyira hogy azontul-is alig láthadd,
Harmadikon halak és tengeri tsudák,
Külömb-fele szörnyű szókkal kiálta-
nak.

Negyed napon minden vizek fognak ég-
ni,

Ötödiken levél s fű vérrel izzadni.

Hatodikon pedig mind egyenlő-képpen,
Esnék kis és öreg éppületek egyben.

Hetediken visszont mind közönségef-
sen,

Kösziklák meg-hafádnak minden he-
lyekben.

Nyoltzadik napon lesz egész föld indu-
lás,

Kilentzediken pedig mindénben rom-
lás.

Tizediken valaki el-rejti magát,

Visszont ki kell jöni, látván az Ur nap-
ját.

Tizen-edgyedikén ottan bizonyossan,

Halottak fel-támadnak nagy hatal-
massan.

Az ő koporfojokból mind elő-jönek,

Es így állanak Isten itéletinek.

Midőn az tizen-kettődik napra jut-
ván,

Tsillagok az égből mind le-hulnak
osztán.

Tizen-harmadikon meg-hal minden ál-
lat,

Ki ez földön elébb fokáig tartatott.

Tizen-negyedikben föld és a' meny egy-
ben,

Egni fognak osztán edgyütt mind a'
ketten.

Tizen-ötödiken vizont újét Isten,

Mennyet és az földet tisztán minden-
képpen.

Illyetén láthatós és nagy tsuda jegyek,

Sok kemény saiveket lágyithatnak e-
zek.

Ha ezekben Isten i:életit vennék,

Melly bizonyosan akkor azel nem-
mulik,

Mert Istentől büntetlen senki nem ma-
rad,

Valaki gonofságában itt meg-marad.

Ha hol találtaik Isteni fejelem,

Nem bűnök foksága, ott léfzen ke-
gyelem.

Ez tsudálatos dolgok mind azért léfz-
nek,

Hogy teremteet állatok tüle fügjenek.

Istentől félyenek, sőt meny-országban-
is,

Eö itéletiért Istent ditsérjenek.

Bűnösemer illyenre nem igyekezik:

Istent félyni, ki minden órán vétkezik.

Es csak minden időben ö vigan la-
kik,

S' igyen Isten ellen bűnökben förtö-
zik.

Azonban ugy szegény sok bűnei miatt,

El-vészti leg-ottan a' boldog jutal-
mat.

Ezek után kívált-képpen mind igy hi-
szem,

Hogy Christus Josaphát völgyében-
is léfzen.

S' meg-jelenik Isteni hatalomságban,
Fellegekben, s' rettenetes lesz azok-
ban.

Es abban nagyjö-el itéletet tenni,
S' igy minden embertül számot: is
kezd venni.

Kik az ö akarattját itten nem tették,

Azok ördökké- valo kinban vertetnek.

Kegyefeknek pedig ö fog adatnia,

Menyországot ö véle edgyütt bírnia.

Es valamint világ teremteet vala,

Edgyütt benne valókkal lettenek vala;

Azonképpen vizont ök femmivé léfzenek,

Mert hallyuk s' láttyuk-is hogy azok
el-vesznek.

Miként minket a' szent irás tanitása,

Mond: mind az embereknek fel-tá-
madása

Lész, kiknek és ottan mind arra kell
ni,

Hová rendeltettek, s' ördö'

Es ki-ki valamint kereste v

Mint minket szent irás

son.

Avagy miként itten élel

Hogy meg-halván le

nek adta.

Eördökkéig kell maradi

Valamint ott szolgál
országban.

Es valaki akkor a' pokolba

Eördögök társává ördö'

Es soha femmi reménség ont.

Valaha szabadulása hop

S' ki a' magos menyből

la,

Az a' mi testün-

Hogyan azon testben értünk meg-hal vala,
 S' örök halaltól minket meg-váltott-
 vala.

Es valakikő benne hisznek igazán,
 Azok igaz értelemben vadnak nyilván.
 Mi igaz hitben ő hozzá folyamadunk,
 Valamit a' Christufrol azokban hal-
 lunk.

Minden gondolatinkban csak reá néz-
 zünk,

Hozzája meg-térvén, és ötet szerez-
 sük.

Mindennémű reménységünk légyen ben-
 ne,

Bizodal munkat-is ne vessük egyébbe.

Hogy mi örömtől el ne távozhassunk,

Es soha ő tőle el ne szakaszassunk.

Az Istennek Eia el jövend itélni,

Eleveket és holtakat fel-költöni.

S' imigyen ember fiainak utol,

Erdemek szerint fizetni fog azontul.

onofzokat ő ottan el. választya,

veit örömtől őket el. szakasztya.

Ők szolgáltak az világban,

gyemben szenvednek pokol-
 n.

uságok s' munkájok a' kin-
 , s' örökké kioldnak ab-

penig mind örökkéig,
 gában meg-tartya mindél-

gy öröm soha el nem múlik,
 penig vége nem-is olvastatik.

unk Jesus Christus és Istenünk,

és és rettenes itélőnk.

erit kezdi tenni.

völgyében for ez meg-

Az ő Isteni igazságát el-rejti,

S' irgalmaságát-is illyektől el-vérszi.

Valakik meg-jelentének az orában,

Bánás és jobbitás nélkül ott akkorban.

De mostan addiglan ez földön keressek,

Istennek irgalmát, s' azt el se vesszessek.

Itten minden embernek meg-mutattatik

Kegyelme, Kiktől igazán hivattatik.

Minden bűnök és vétkek meg-botsátra-
 tik,

Es Isteni szelidseg nekik adatik.

A' mellet-is meg-ismérhettyük irgalmát,

Ki hozzá tér, kedvesen mutattya ma-
 gát.

E' világnak itéleti itt ez földön,

Istentül meg-láttatik, nintsen külömb-
 ben.

Itten ha gonofságban ki-találtatik,

Itt való törvény más-képpen szolgál-
 tatik.

Es ha az ő gonofsága bizonyodik,

Midőn több emberek által nyilatkozik.

Ottan ha lopó volt, gyilkos vagy égető,

Nagy törvént rá tesznek, mért volt
 gonofst tévő.

S' igya' gyilkos kerék törést meg-érdem-
 li,

Ha penig lopo azt fel. kell akasztani.

De az Isten törvénye nem így tartatik.

Ha szintén nagy bűnösnek-is találta-
 tik.

Számptalan vétke volna-is életében,

Nem mondhatná-is ki mint élt ő ezek-
 ben.

Volna Isten világ igazsága ellen,

De ha itt meg-szánnya vétkeit ekkép-
 pen.

Isten szolgája előtt meg-gyonik szépen,

Mellyeket ő szándékával tőt mind ép-

